

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Timotheo Lectori. 63.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

test) in medium proferre conabor. Ac si quidem nonnullos ex iis, qui à fide abhorruerunt, cura quadam & cautione ac non seiplos in ignem proiiciendo, hoc ipsum consecutos esse ostendero, eos fortasse, ut qui nihil magni præstiterint, submouebūt ac reiicient. Si autem diuinum Paulum testem laudauero, his verbis vrentem, *1. Cor. 9.* Castigo corpus meum, & in seruitutem redigo, ne forte, cum aliis prædicauero, ipse reprobus efficiat, omnis profectò ipsis defensionis ratio præclusa erit: ac fortasse pudore commouebuntur, suæque cautioni ac securitati consulendum putabunt. Quanquam autem nos Apostolico testimonio contentos esse oportebat: tamen quoniam ea quoque, quæ ab exteris præstita sunt, ad pudicitiam acuunt, ne hæc quidem obliuione præteribo. Lectione igitur didici, regem quendam, cum Ephesiam sacerdotem, cuius incredibilis quædam ac singularis pulchritudo erat, conspexisset, statim ex Ephesina vrbe digressum esse, illud videlicet metuentem, ne præter voluntatem nefarij aliquid admittere cogeretur. Atque item Persarum regem Cyrum, Pantheam, quæ admiranda quadam & incomparabili formæ elegantia esse ferebatur, ne videre quidem sustinuisse. Cum igitur, & res ipsæ, & externi auctores salutarioraculo, ut recto ac securo, testimonium dicant (si quidem assiduus conspectus viam ad facinus munit, atque ut etiam in opus minimè exeat, mentem tamen contaminat, eumque qui captus est, adulterum efficit) quis tanta audacia est, ut cum aliena pulchritudine oculos assidue pascat, se tamen hinc nihil omnino detrimenti capere contendat? Quod si hoc difficile est, maximè quidem illud curandum est, ut crebros & assiduos mulierum congressus fugiamus: si autem necessitas nos traxerit, ut saltem oculos tanquam iniecto fræno coërceamus.

Timotheo Lectori. 63.

Diuina illa, & ab omni labe aliena potètia, ille sapiètiæ fons, illa prudentiæ ac vir-

τῆς ἕξω τῆς πίστεως τοῦτ' αὐτο κα-
πορθώσαντας ἔπιδείξαμι τρενοία
πνι καὶ ἀσφαλεία, καὶ οὐ τῶ ἑαυτοῦς
ἔπιρρίπτεν τῶ πνεύ, ἴσως ἂν αὐτοῦς
ᾤθευα χεράλοιντο, ὡς οὐδὲν μέγα ἀνί-
σαντας. εἰ δὲ καὶ τὸν θεασέπον Παῦ-
λον μάρτυρα καλέσω, λέγοντα, ὑπω-
πάξω μου τὸ σῶμα καὶ δὲ λαγωγῶ,
μήπως ἀλλοις κηρύξας, αὐτὸς σποδό-
κιμος γένομαι, πᾶσα αὐτοῖς σποκέ-
κλεισται σπολογία. καὶ ἴσως ἂν δυσω-
πιθῆεν, καὶ τῆς οἰκείας ἀσφαλείας
ᾤθενοια ποιήσονται. ἐρεῖν μὲν οὐδ'
ἀρκεσθῆναι τῆ σποτολικῆ μαρτυρίᾳ.
ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ τοῖς ἕξωθεν κα-
πορθώσαντα ἀλείφει εἰς σποφροσύνην,
οὐδὲ τοῦτ' ἀμνημονῆσω. οἶδα τοιγα-
ροῦ ἀναγνοῦς, ὅτι βασιλεύς τις ἐφε-
σίαν ἱερείαν ἰδὼν ὑποβολῆ καλὴν φα-
νεῖσαν, ἀπέξυξεν εὐθὺς ἐξ Εφέσας, φο-
βέμνος μὴ παρὰ γνώμην ἐκβιασθῆ
ᾤθεῖται πὶ τῆ οὐχ ὀσίαν. καὶ Κύρος
δ' ὁ ᾤθεος οὐδ' ἰδὼν τὴν Πάνθειαν ἐ-
τόλμησε, θαυμαστὸν πὶ καὶ ἀμήχανον
κάλλος ἔχειν μαρτυρεμένην. εἰ τοί-
νυ καὶ τὰ ᾤθεῖματα καὶ οἱ ἕξωθεν
τῶ σποτηρίῳ ληρησῶ μαρτυρῆσιν, ὡς
ὀρθῶς καὶ ἀσφαλῶς ἔχοντι. ἡ γὰρ συ-
νεχῆς θεὰ ὀδὸς ὄστιν ἔπι τὴν ᾤθεῖαν
ἀγροῦ. εἰ δὲ καὶ εἰς ἔργον μὴ ἐκβαίη
μολύβει τὸν λογισμὸν, καὶ μοιχὸν ἀ-
ποφάσκει τὸν ἀλόγη. τίς τοσοῦτον ἔπι
τολμηρὸς ὅστις ἀλλοπερίοις συνεχῶς ἐ-
πιόμνος κάλλεσι, λέροι μὲν τὸ πα-
ράπαν ᾤθευα βλάπτειται, εἰ δὲ τῆτο
δύσκολον, καὶ μάλιστα μὲν φεύγειν
ταῖς συνεχῆς τῆς γυμναστικῆς ἐπιτύ-
ξαις. εἰ δ' ἀνάγκη εἴη, χαλινοῦ τῆς
ὀφθαλμοῦς.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ. ξγ.

Ἡ θεία καὶ ἀκήρατος δυνάμις, ἡ
τῆς σοφίας πηγὴ, ἡ τῆς σωείσεως καὶ
πάσης

πάσις ἀρετῆς ἀρχή τε καὶ αἰτία καὶ ρίζα θεληθεῖσαι τὰς τῶν μελλόντων προφητείας τὰς ἀρχαιοτέρας ἐνυφῆσαι γραφαῖς, σοφῶς, καὶ ὑπερ πάντα λόγον καὶ ἔπαινον, τὸ φράγμα μετήλθεν. εἴ ποτε τοῦ φράγμα ὑπέπιπτε δυνάμειον χρηθῆσαι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τινῶν εἰκόνα. ἐν αὐτῷ τὰ μὲν ἰσοιογραφεί, τὰ δὲ ἀλλὰ γραμμάτων ἑτεράν, καὶ λαμπερῶν καὶ ζώντων ἐπεδείκνυτο τῆς εἰκότος τὸν χαρακτῆρα. δύο γὰρ ἐκ τούτων συνέβαινε μέγιστα, τότε τὰς ἀρχαιοτέρας μὴ ξεῖζεσθαι, μήτε ἀσχελευάζειν τὰ λερομύθια, ἔχοντάς τι καρπώσθαι ἐκ τῶν λερομύθων ὠρέλιμον. τὰ τε τῶν ἰσομύθων, τὸ τῆς προφητείας ἡρῶεν ἀδιήστων. ἐφ' ᾧ δὴ τινὲς θέλειν προσημιῶν, καὶ θαυμαστῶν, ὅπως τοσούτω δισκολίᾳ φράγματος βεβήως μετήλθε. καὶ τοιγαρῶν οὐ τῶν ἐρμηνεύοντάς, εἰ μὲν ἀβιάτως οἴοντες εἰν διὰ πάντων διέξελθεῖν, προθύμως τὸ ποιεῖν. εἰ δὲ μὴ, μὴ ἐκβιάζεσθαι τὰ μὴ προσημιῶν, ἵνα μὴ καὶ τοῖς προσημιῶν ἑσπέρῃαι ὁρῶσαι πειθήσας τέκωσι καὶ ἰσδαίοις μὲν καὶ ἔλλησι καὶ αἰρετικοῖς λαβῆς παραχρῆεν. εἰς δὲ τὸν Χριστὸν ταπεινά τινα, καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ ἐλάττω ἀνεύγουσι. ἀλλὰ τὰ μὲν ταπεινά παρῆσπένον, ἢ ἐν τῇ ἐκείνου πῆσει προσημιῶν ἡγεῖσθαι, εἰ ἀρεπῶντας δεχοῖτο τὸν χαρακτῆρα, τὰ δ' ὑψηλά τῆς ἀξίας μόνης ἐνεχε ἐρῶν συγχρῆεν. εἰ δὲ π τῶν τότε γεγενημένων ἐνεχε ἐρῶν, τοῦτο συγχρῆεν δι' ἐκείνα ἐρῶν, καὶ μὴ εἰς τὸ ἀρεπῶν ἐκβιάζεσθαι.

Θεοφίλω. 64.

Εκείνοι εἰσὶν οἱ θεὸν μὲν ὁμολογοῦντες εἰδέναι, τοῖς δ' ἔργοις ἀρεθῶν, οἱ ὅτι μὲν τῇ ἀραιότητι τῶν δογματῶν ἐκβεβημένοι διὰ δὲ τῶν μὴ συμ-

tutis omnis origo & causa, & radix, futurarum rerum vaticinia vetustioribus scripturis intexere volens, sapiēter, atque omni sermone ac laude præstantius huiusmodi rem administravit. Etenim si quando aliquid accidebat, quod futurorum bonorum imaginem ac simulachrum cōplecti posset, in eo quædam deliniabat, quædam coloribus adhibitis declarabat, splendidamque ac viuam imaginis notam ostendebat. Hinc enim duo maxima commoda contingebant, alterū, quod hac ratione veteres tanquam nouis & inuifitatis rebus minimè offendebātur, nec ea, quæ dicebantur, irridebant, vt qui ex his, quæ dicerentur, vtilitatis aliquid percipere possent. Alterum, quod posteri vaticinij veritatem indagarent. Quo quidem nomine diuinam gratiam adorare atque admirari conuenit, quæ rem vsque adeo arduam ad difficilem facile persecuta fit. Ac proinde ita se gerere interpretes debent, vt si commodè ac nulla vi adhibita omnia peragrate possint, id impigrè ac sedulo faciant: sin autem id fieri nequeat, ne iis, quibus minimè opus est, vim afferant (vt ne alioqui iis locis, qui id requirāt, deprauationis ac præposteræ expositionis suspicionem pariant: atque Iudæis quidē & Gentilibus, & hæreticis ansas præbeant, ad Christum autem abiecta quædā atque ipsius dignitate inferiora referant) verū hanc rationem inean, vt humilia & abiecta prætereant, aut, si congruentem notam accipiant, assumptæ humanitati conuenire existimēt, sublimia autem & excelsa dignitatis duntaxat causa picta esse cōcedant: quod si quid eorum, quæ tum cōtigerunt, causa dictum est, illud ob ea dictum esse fateantur: ac non in eum sensum, qui minimè conueniat, velut oborto collo trahant.

Theophilo. 64.

Qui se Deum nosse confitentur, factis tamen autem negant, ij demum sunt, qui ob dogmatum quidem pulchritudinem gloriantur, verū quia fidei minimè consentaneā

